

4.s.i advent

Lad os bede:

Jesus Kristus,

du himmelske glæde og jordens trøst,
budbringerens fodtrin fortæller at du snart kommer.

Du er ventet,

for du er den der vække glæden,
glatter de bekymrede rynker
og giver os den fred som vi drømmer om.

Vi beder dig:

kom som den du er

og som du vil, at vi skal se dig:

et barn, svøbt og lagt i verdens krybbe.

Hjælp os til at se hinanden i dit lys,
som Guds elskede mennesker på jorden.

Vi venter på at du kommer,

du som er fra evighed til evighed. Amen

Advent betyder `komme`, og vi forstår det oftest – hvad det også er – som en venten på julens komme, på Jesu fødsel.

Men når vi fejrer advent, ligger der også en tidsfornemmelse i adventstiden, en tidsforståelse, som det er vigtigt at tage med sig i livet og lægge sig på sinde.

Den tidsfornemmelse, at trods al mørke, sygdom og kulde her, så er det bedste i vente, det er nær. Lyset skal tændes. Gud og Guds rige komme.

α

Læsningen fra Johannesevangeliets første kapitel tydeliggør dette ved Johannes Døberens måde at møde sine tilhøreres spørgsmål på. Hos ham endda sådan, at vi ser, at det bedste ikke blot er i vente, men sådan at vi forstår, at det betyder, at vi som Johannes Døberens skal pege væk fra os selv.

Lad mig prøve at tydeliggøre dette ved kort at gå lidt nærmere ind i dialogen i evangeliet i dag.

☩

Nogle jøder, dvs. nogle af Johannes Døberens egne landsmænd, opsøger ham; og de spørger ham, hvem er du? De har fulgt ham, og de spørger forventningsfulde: Skulle Johannes Døberen monstro være den frelser, den konge, den profet, som de venter.

Johannes Døbereren melder klart: Nej. Siger, det er han ikke. Han kender sin opgave. Han er derimod den, der baner Guds veje, og som med sit liv skal pege hen på Guds søn.

☩

I Johannes Døberens svar ligger der således den selvindrømmelse, at han ikke selv er Gud og hverken er en lille eller en stor profet. Han er Johannes Døbereren, som pege på en anden.

Sådan er det for den, der fejrer advent. Det er at vente en anden end en selv. Det er at leve ud af den indsigt, at jeg ikke er selvberørende og kan magte alting selv.

Jeg skal som Johannes Døbereren med mit liv, med mine hænder og ord søge at pege på den Gud, der bringer egentlig fred og frelse, ja på den Gud, som kan trøste ud over alle grænser og som vil føre os op af dybet og ud af mørket.

For mig er det en lettelse. Livet handler mindre om mig end den verden, jeg lever i, de mennesker, som møder mig, og den Gud, som har skabt mig og holder mig i live.

Der er, forekommer det mig, stor trøst i, at vi sådan lever som adventsmennesker og i en adventstid. For han, som kommer, er jo Gud selv. Han, som bringer kærligheden ind i vores liv og kalder os til at leve ud af hans kærlighed og nåde.

Glædelig advent.

I Jesu navn. Amen